

Ἰούνιος.

Κυριακή 2α Ἰουνίου 2024

Τῆς Σαμαρείτιδος.

(Ἰω. 4, 5 – 42).

«εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. 4,
10)

Μία συνάντηση, ἕνας διάλογος, μία ἄγρευση
στή σωτηρία, μία ἐπαφή λυτρωτική καί μετα-
μορφωτική ἐξελίσσεται σήμερα στό εὐαγγελικό
ἀνάγνωσμα. Ὁ Χριστός διαλέγεται μέ τή Σαμα-
ρείτιδα. Ὁ Θεός διαλέγεται μέ τήν
ἀνθρωπότητα. Ὁ Κύριος ἀπαντάει σέ
ἐρωτήματα καί δημιουργεῖ ἐρωτήματα, κρύπτε-
ται καί ἀποκαλύπτεται, καθοδηγεῖ, χωρίς νά
ἐγκλωβίζει, σώζει κάθε ἐρευνητή τῆς ἀλήθειας,

κάθε έραστή τῆς μεγαλοσύνης Του. Μία συνάντηση προσεκτικά σχεδιασμένη, τέλεια έξελιγμένη και αξιοθαύμαστα τελειωμένη κάνει ό Θεάνθρωπος Λυτρωτής μέ τή γυναίκα πού έρχεται κοντά Του διψασμένη γιά τό σωστό, παρότι ζει και βιώνει τό λάθος.

Ό Χριστός θέτει από τήν αρχή ένα έρώτημα στή Σαμαρείτιδα: «εί ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ». Τήν ρωτάει εάν καταλάβαινε τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού τῆς χαριζόταν εκείνη τή στιγμή. Έπειδή ἡ Σαμαρείτιδα δέν καταλαβαίνει τήν έρώτηση, αναπτύσσει ένα διάλογο μαζί της, γιά νά τῆς καταδείξει πώς τό μεγάλο δῶρο πού θά εισπράξει αὐτή ἡ γυναίκα εἶναι αὐτός ό ἴδιος ό Χριστός και ἡ ζωντανή σχέση μαζί Του.

Όλοι τρέχουμε σέ διάφορα πηγάδια γιά νά ξεδιψάσουμε. Στά πηγάδια τῆς γνώσης, στά πηγάδια τῶν υλικῶν αγαθῶν, στά πηγάδια τῶν κοινωνικῶν έπαφῶν προσπαθοῦμε νά ξεδιψά-

σουμε τή δίψα τῆς ψυχῆς γιά ἀγάπη, χαρά, ἀνάπαυση καί ἐλπίδα. Ὅλ' αὐτά τά πηγάδια, ὅμως, ἔχουν λασπόνερα. Μᾶς ξεδιψοῦν ἐπιφανειακά, ἀλλά ταυτόχρονα μᾶς δηλητηριάζουν. Παίρνουμε ἀπό τά θολά νερά τους, ἀλλά διψᾶμε περισσότερο. Ψάχνουμε νά βροῦμε καθάρια νερά στίς ἀπολαύσεις, στίς ἐξαρτήσεις, στά πάθη, στά ἀτέλειωτα δικαιώματα, στά πολλά πτυχία, στίς γνωριμίες, στούς φθαρμένους σκοπούς, ἀλλά δέν ὑπάρχει καθαρότητα ἐκεῖ πού ὑποβόσκει τό κακό. Ἔτσι, τό μόνο πού ἀπομένει εἶναι νά στραφοῦμε στόν Κύριο καί Θεό. Νά ζητήσουμε ἀπό Ἐκεῖνον νά μᾶς ξεδιψάσει, διότι ὁ ἴδιος εἶναι τό ζωντανό, κρυστάλλινο νερό, ὅπως διαβεβαιώνει σήμερα τή Σαμαρείτιδα.

Ὁ Χριστός ἔρχεται κοντά μας μέ τόν τρόπο Του. Γιά νά μᾶς σαγηνεύσει, θέτει καί σ' ἐμᾶς τό ἴδιο ἐρώτημα: «εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ». Ξέρουμε, ἀλήθεια, ποιᾶ εἶναι τά δῶρα

τοῦ Θεοῦ; Ἔχουμε ἀντιληφθεῖ, ἔχουμε ἐκτιμήσει, ἔχουμε καταμετρήσει ποτέ αὐτά τὰ δῶρα; Κάνουμε παράπονα, καταθέτουμε αἰτήματα, ἀλλά δέν ἀναλογιζόμαστε πόσα πράγματα ἤδη κατέχουμε ὡς ἀτίμητα δῶρα τοῦ Θεοῦ.

Τό πρῶτο μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ εἶναι τὰ πλούσια χαρίσματα, τὰ ταλέντα καί ἡ μοναδικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀνεπανάληπτος. Ποτέ δέν ὑπῆρξαν οὔτε θά ὑπάρξουν δύο ἴδιοι ἄνθρωποι στό σύμπαν. Κάθε πρόσωπο ἔχει τὰ δικά του χαρακτηριστικά. Εἶναι στολισμένο καί φορτωμένο μέ χαρίσματα, ἱκανότητες καί ταλέντα κατάλληλα προσαρμοσμένα στή δική του ἰδιοσυγκρασία. Ὁ Πάνσοφος Θεός χαρίζει στόν καθένα μας ὅλα αὐτά τὰ κατάλληλα προσόντα, μέ τὰ ὁποῖα μπορούμε νά σωθοῦμε. Μᾶς χαρίζει τόσα, ὅσα μπορούμε νά ἀντέξουμε, τόσα ὅσα μπορούμε νά διαχειριστοῦμε καί νά αὐξήσουμε, τόσα ὅσα θά

μᾶς κρατήσουν ἰσορροπημένους. Τό μεγαλύτερο χάρισμα εἶναι ἡ ἐλευθερία. Σημαντικά δῶρα εἶναι ἡ εὐστροφία, ἡ λογική, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐαισθησία, ἡ αἰσιοδοξία, ἡ ὀμορφιά, ἡ εὐγλωττία καί ἀμέτρητα ἀκόμη, πού τά θεωροῦμε ἴσως αὐτονόητα καί δέν τά ἐκτιμοῦμε.

Τό δεύτερο μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ σέ ὅλους μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Χριστός μᾶς χαρίζει τήν Ἐκκλησία μέσα ἀπό τή θυσία Του πάνω στό Σταυρό καί μέ τήν Ἀνάστασή Του. Μᾶς καλεῖ καί μᾶς δέχεται μέσα στό ζωντανό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στήν Ἐκκλησία μᾶς υἱοθετεῖ, μᾶς θεραπεύει, μᾶς παρηγορεῖ καί μᾶς στηρίζει στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ἀτίμητο δῶρο τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ἀνοιχτή γιά ὅλους. Προσφέρεται χωρίς περιορισμούς καί χωρίς ἀποκλείσεις. Ἀγιάζει, ἐλευθερώνει καί ἀναγεννάει ὅλα τά μέλη της. Μόνο μέσα στήν

Ἐκκλησία μπορούμε νά βαδίσουμε τό μονοπάτι τῆς συνάντησης μέ τόν Χριστό, διότι, ἀπολαμβάνοντας τήν Ἐκκλησία, συναντιόμαστε καί μέ τούς ἀδελφούς μας. Συμπορευόμαστε μαζί τους, μέσ' ἀπό τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης, πρὸς τήν ἀπέραντη ἀγκαλιά τοῦ κοινοῦ μας Πατέρα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα δῶρο, πού τό ἀξιοποιοῦμε ὅταν μετέχουμε στά μυστήριά της καί στόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς καί τῆς ζωῆς, ὅπως παρουσιάζεται στήν Παράδοση καί στήν ἐμπειρία της. Εἶναι ἓνα δῶρο πού ὁ Θεός τό χαρίζει σέ ὅλους, ἀλλά τό λαμβάνουν μόνον ὅσοι τό ἐπιθυμοῦν.

Τό τρίτο καί σπουδαιότερο δῶρο τοῦ Χριστοῦ εἶναι Αὐτός ὁ ἴδιος. Ὁ Χριστός προσφέρει ὡς δῶρο τόν ἑαυτό Του σέ ὅλους. Ἔρχεται κοντά μας, ὅπως πῆγε στή Σαμάρεια. Διαλέγεται μαζί μας, ὅπως διαλέχτηκε μέ τή Σαμαρείτιδα. Μᾶς χαρίζει τή ζωντάνια τῆς δι-

δασκαλίας Του, ὅπως τή χάρισε καί σ' ἐκείνη.
 Ἐνώνεται μαζί μας μ' ἕναν δεσμό ὄντολογικό
 καί ἀκατάλυτο. Δέχεται νά εἰσέλθει τό σῶμα
 μας τό δικό Του Σῶμα καί νά κυλήσει στίς φλέ-
 βες μας τό δικό Του Αἷμα. Μᾶς χαρίζει τήν πα-
 ρουσία Του, ὄχι ὡς συντροφιά ἀλλά ὡς συνεύ-
 ρηση. Μεγάλο τό μυστήριο, ἀνεξερεύνητο,
 ἀπροσπέλαστο ἀπό τή λογική ἀλλά ἀπόλυτα
 ἀληθινό. Ὁ μικροσκοπικός ἄνθρωπος νά
 κυοφορεῖ τόν μεγαλειωδέστατο καί ἀπέραντο
 Θεό καί νά μή συντρίβεται ἀπ' αὐτή τή συνύ-
 παρξη! Μᾶς χαρίζει τόν ἑαυτό Του ὁ Χριστός
 μέσ' ἀπό τήν προσευχή καί τήν ἀδιάκοπη συνο-
 μιλία μαζί Του. Ἡ ἀδιάλειπτη κοινωνία μας μ'
 Ἐκεῖνον, ἡ μονολόγιστη εὐχή, ἡ ἀτελείωτη
 ἀδολεσχία μέ τήν ἀγάπη Του μᾶς κάνουν νά
 μοιάζουμε μέ τή Σαμαρείτιδα. Στεκόμαστε στή
 γῆ καί κοινωνοῦμε μέ τόν οὐρανό. Διψᾶμε γιά
 παρηγοριά καί δύναμη καί ξεδιψᾶμε μέ τόν Θεό.
 Ὁ Χριστός μᾶς χαρίζει τόν ἑαυτό Του, ἀκόμη

καί ὅταν ἀμαρτάνουμε, ἀκόμη καί ὅταν ἀμφιβάλλουμε, ἀκόμη καί ὅταν Τόν προδίδουμε γιά λίγο χῶμα ἢ γιά τριάκοντα ἀργύρια.

«Εἰ ἤδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ» μᾶς λέγει σήμερα ὁ Χριστός. Ἄς δοῦμε λοιπόν, ἄς ἐννοήσουμε τή δωρεά τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας. Τό δῶρο πού μᾶς χαρίζει ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἑαυτός Του μαζί μέ τό δῶρο τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καί τό δῶρο τῆς μοναδικῆς τοῦ καθενός μας ἰδιοπροσωπίας. Νά χαροῦμε μ' αὐτά τά πολύτιμα δῶρα. Νά τά φυλάμε προσεκτικά. Νά δουλεύουμε φιλότιμα καί νά τά χρησιμοποιοῦμε γιά τήν προκοπή μας. Ἔτσι θά εὐχαριστοῦμε καί θά δοξάζουμε Ἐκεῖνον πού μᾶς τά χαρίζει καί στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα τοῦ κόσμου καί τῶν αἰώνων. Ἀμήν.